

15. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

Nygårdskirken 17. september 2023, kl.14

Tekst: Matthæusevangeliet 6, 24-34

Salmer: 727; 29; 41;655; 179, v. 2; 49

*Tak Gud – fordi du bærer både os og **alt** vores! Amen.*

Vi har *ansvar* – og derfor har vi også *bekymringer*. Vores liv og vores valg får konsekvenser for omgivelserne, arbejdspladsen, familien, kloden: Vi rører, berører, rammer hinanden med vores ord og handlinger. Det giver smerter og det giver glæder; det fører til liv, og det fører til død. At påvirke og påvirkes, at give og at modtage - det *er* simpelthen dét, der er livet! Vi ønsker, at det skal gøre så *lidt* ondt som muligt, og derfor må vi tænke os godt om og *bekymre* os: Hvad nu hvis – hvad nu hvis ikke ... Der er en stærk *energi* i vores bekymringer: Og den energi kan vi *bruge* til at gøre verden *bedre*! Desværre tærer den stærke bekymringsenergi også på os, så vi får tankemylder, ikke kan beslutte os, ikke kan finde ro, ikke kan sove: Vi frygter, at *vi* har ansvar for *alt*, skal kunne *fikse alt* selv. Og vi tror, at vores *lykke* ligger i

15. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

at have *penge* til det hele og *få alt, lige* som vi vil have det! Bekymringerne får os til konstant at sammenligne os med andre og måle efter, hvordan vi klarer os. Bekymringerne booster vores frygt for ikke at slå til, og så kan vi faktisk ende med at blive *dårligere* medmennesker end vi ellers behøvede at være. Så er det godt, vi kender Jesus! Han har et godt råd til, hvordan vi undgår at bekymringerne lammer os med selvbekyndelse og i stedet bliver til aktiv omsorg for andre: *Find balance i naturen!* opfordrer Jesus: *Iagttag nøje fugles og planters liv!* Fuglene fortæller aldrig om deres frygt for, om de er gode nok som fugle, om de synger eller flyver bedre end de andre. Blomsterne forsøger ikke at være smukkere end de andre eller vokse det sted, der tager sig bedst ud. Fugle og blomster er bare det, de er - i total accept af de vilkår livet giver dem. Så af dem kan vi lære om en glæde og fred, der findes i *ikke* at ville være noget andet, end det man er! Der findes en styrke og hvile i at være glad og tilfreds dér hvor man er, *uden* at stræbe efter æren for *alt* og *uden* at bunke alle byrder op på sine *egne* skuldre. Vi *er* ikke fugle og blomster – vi hverken *kan* eller *må* bøje os ydmygt for

15. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

urimelige vilkår, som vi faktisk har magt til at ændre på: At være menneske er at tage *ansvar* for sig selv og andre! Himlens fugle og markens liljer minder os bare lige om, at vi ikke har ansvar for *alt!* At vi ikke har skabt livet på Jorden – at vi ikke er guder! Og at vi bliver dårligere mennesker, hvis vi alligevel prøver på at *være* guder og styre alt! Vi både *får* det bedre og bliver bedre *mennesker*, når vi giver *Gud* den plads, der tilkommer Ham: Når vi tager imod *Guds* grundlag for vores liv, som Hans gode gaver og opgaver til os! Når vi som fugle og blomster overlader en del af bekymringerne til Gud: Gud har sat rammen om vores eksistens, Han har defineret livsvilkårene i omsorg og *positiv* bekymring for vores ve og vel! Indenfor rammen har vi ansvar, og der kommer vi både til at glæde og svigte hinanden! Og Gud bærer det *hele* - bærer os *og* vores svigt *og* vores bekymringer! Bærer vores kors! Giv roligt slip! Gud slipper aldrig dig; Han bærer dig og alt det, der er dit! Helt ind i evighedens lys og fred!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.